

Soveværelset kom ind i Spisestuen, fandt hun til sin Overraskelse endnu Frøken Evaldsen staaende derinde uden Hat og Overtøj.

»Ja, De ser paa mig, Jensen; men jeg har bestemt mig til at blive. Jeg synes ikke rigtig om Enslevs Udseende. Der maa være nogen til at vaage i Nat. De har jo nok at gøre om Dagen, Jensen, og Pigerne kan vi ikke stole paa.«

»Frøkenen behøver saamænd ikke at være bange. Jeg hører det i samme Sekund, Herren ringer.«

»Jeg bliver nu alligevel. Jeg sætter mig derind i den store Lænestol i Salen. Den hviler jeg godt i. Dersom der ingen Brug bliver for mig i Nattens Løb, skal De slet ikke sige, at jeg har været her.«

»Men der er jo koldt, Frøken. Skal jeg ikke lade Ellen-Katrine fyre op?«

»Behøves ikke. Skaf mig blot et Tæppe og en Pude.«

Jomfru Jensen, der var en bred og sat Dværgekikkelse med en Kæmpes Hoved, vidste af Erfaring, at naar Frøkenen havde sat sig noget for, kunde hun lige saa godt straks falde til Føje. Hun begav sig da adstadigt ud af Stuen med sin vrikkende Gang som en vandrende Klokke, idet hendes lave smaa Ben bevægede sig under Skørtet som en Knebel.